

**Diguem només l'essencial, els mots
que ens incitin a créixer i a comprendre.**

Miquel Martí i Pol

L'ALBOR DEL MEU PRESENT

Mantinc els sentiments i el cor al vent
i més enllà de somnis i quimeres,
que els anys m'han tatuat amb foc i glaç,
mai no he perdut el meu espai de vida,
un espai ple d'escalf que em reconforta.

He heretat l'esplendor de mil bagatges
que he servat dins el calze del meu món
i em complau poder viure cada instant
a l'empar d'una bella llibertat.

Els anys no m'aclaparen ni em sorprenen,
m'escorcollen però em són amics,
i em perdo per atzurs de llunyanies
estimant amb deler, intensament.

Cerco arreu la dolcesa que em pertany
-les carícies i els petons tan temps desats-
i em sé arbre esponerós que ofrena fruits
gestats en la tardor que m'acaronava.

No vull ser ostatge del rígid calendari
car cada jorn pot ser una renaixença,
i vesteixo el meu jo madur i plàcid
dins la nítida albor del meu present.

El passat m'agombola i no em fa nosa,
el futur va fent via amb veu callada
i respiro el batec de cada instant
amb fortitud, per afrontar els embats
que braus o sinuosos m'abasseguin.

Les pors les tinc desades a l'altell
i sols hi vaig per treure un xic la pols.

En un cofret hi guardo els meus amors,
els moments de delit, inoblidables,
i ràfegues dels vents que m'han portat
moltes emocions a flor de pell.

Tinc clar d'on vinc i sé molt bé qui sóc,
em sé feliç car no m'he enganyat mai
i el meu mirall em diu que els solcs dels anys
tan sols se'm reflecteixen a la pell
perquè el cor és sincer i agosarat
sense llast de deliris i impostures.

Visc en pau tot pujant nous esglaons,
a poc a poc i amb l'embriagament
de servir amb goig immens, molt dintre meu,
tants i tan estimats retalls de vida !

Imma Fuster